

tus, ut in procemio dictæ Constitutionis, & infra ibi, *Ne publicum bonum, ac decus diutius jacere pateremur, &c.* Unde pactum illi contrarium, quantumvis juratum, non debet attendi, ut in puncto affrancationis petiæ ab emphyteuta, vigore dictæ Bullæ, post Bardum, quem allegat, firmat Gratian. *disceptat. 451, n. 22, versic. circa alteram dubitationem usque ad fin. eo fortius dum is, qui instat, tale juramentum non præstitit, quinimo fuit ignarus, & sic in eo cessat vinculum reverentiæ, ut per Bonac. dicta disp. 4, qu. 1, punct. 15, n. 2, & 3. Layman. d. tract. cap. 10. n. 3.*

Non obstat, quod non fervetur forma dictæ Constitutionis, dum non traditur alia res stabilis, sed offeruntur loca montium. Quia ultra quod dicta loca montium, tanquam annui redditus, ex publico provenientes, & super re stabili constituti (prout in qualibet erectione fieri consuevit) habentur pro stabilibus, & sub illorum denominatione comprehenduntur, tam in dispositione juris, quam in dispositione hominis, ut per Gabr. *conf. 141, n. 23, lib. 2, ubi allegat. decis. Ordin. 116. Peregr. conf. 43, n. 1, & seqq. lib. 1. Thesaur. quæst. 5, in fine, lib. 2. Cenc. de censib. cap. 3, quæst. 1, art. 1, n. 13. Seraphin. decision. 679, sub n. 1. Buratt. decision. 474, sub n. 1, & decision. 535, ubi adden. lit. B. & decision. 913, n. 10. Rota recentior. decision. 177, n. 38, & decision. 355, n. 28, part. 5, & decis. 83, n. 15, part. 6.*

Et dicuntur perpetui, quamvis sint redimibiles arbitrio Principis, cum causam perpetuam habere possint leg. *sufficit ff. de condit. indeb. Ruin. consil. 82, n. 3, lib. 2. Peregr. dicto consil. 43, n. 4, li. 1. Quicquid fecus esset dicendum, si hujusmodi redditus consistere in obligatione personali, quia tunc nec perpetui nec immobiles reputarentur, ut distinguit Alciat. in l. moventium n. 7. ff. de verb. signif. Ruin. d. consil. 82, lib. 2. Peregr. d. consil. 43, num. 9. lib. 1.*

In proposito cessat omnis controversia, cum per speciale Breve Sanctissimi, fuerit eidem R. P. D. Georgio amplissime indultum, quod possit prædicta loca montium loco rei stabilis assignare, declarando modo prædicto esse præfatæ Constitutioni plenissime satisfactum, & derogando, quatenus opus esset, quibuscumque contrariis cum clausula sublata, & decreto irritante, Unde superfluum est aliud quærere, cum ex prædictis satis constat de scientia, & illa regulariter præsumatur in principe non minus circa proprias, quam Antecessorum Constitutiones l. unum ex familia, & l. si unum q. idem Marcus, ff. de leg. 2. præsertim in Principe sapientissimo, & diu versato in materiis Cameralibus, & de potestate præfatis sit disputare, Paris. *conf. nu. 70. lib. 4, cum aliis allegatis.* Tanto magis dum Ecclesia congruè redintegratur cum augmento majoris quantitatis, juxta dispositionem dictæ Bullæ. Unde dicitur concurrere utrumque requisitum solemnitatis scilicet, & utilitatis ad not. in can. sine except. 12, quæst. 2.

Accedit consensus Patrum, qui licet alias non esset attendibilis, tamen ex prædictis efficitur necessarius, & commendabilis, cum non contineat aliquam voluntariam alienationem, sed potius agnitionem & veritatis, & bonæ fidei, quæ summè convenit viris Religiosis, & in judiciis contentiosis operatur suum effectum ex traditis per Castr. *conf. 34, n. 1, & seq. lib. 1. Buratt. decision. 453, n. 6. Rot. recent. decision. 334, n. 5, p. 1. Rebuff. de alien. rer. Eccles. num. 28.*

Et ita &c.

DECISIO XVIII.

R. P. D. BICCHIO.

Romana Vineæ.

Veneris 17. Aprilis 1643.

SUMMARIUM.

- 1 Asseruationis iudicii ratio non militat in stabilibus: Iudicii ratio militat in fructibus, numer. 2.
- 3 Reus tenetur cavere ob timorem dilapidationis. Contra, num. 11. Concilia ut num. 12.
- 4 Paupertas probatur ex admissione ad cap. Odoardus.
- 5 Fructus recuperari nequeunt ab habente alimenta tantum.
- 6 Locatio non probat possessionem contra tertium.
- 7 Cautio pro asseruatione est petenda initio Iudicii. Declara ut num. 8, & 9, & num. 10.
- 13 Usus in proprios convertere, & non solvere in existente non solvendo, paria sunt.

In gradu appellationis à sententia lata super immissione Perontii in possessionem Vineæ detentæ à Justo. Fuit hinc inde petita cautio, & asseruationis Iudicii, & proposito hodie dubio, an & quis teneatur cavere, dixerunt Domini tene-ri Justum.

Non quidem quoad vineam, quia in stabilibus, eo quod perire non possunt, non militat ratio asseruationis Iudicii. Peregr. de fideic. art. 40. n. 14. Rot. dec. 168, n. 5, par. 5, recent. utique tamen quoad fructus vineæ, quia tanquam res mobiles subtrahi possunt, ut bene dixerunt, Valasc. *consul. 66, num. 90.*

Undè ad consulendum indemnitati actoris, & ne propter inopiam rei conventi iudicium reddatur elusorium suadet æquitas, ut ut quando adest timor dilapidationis, vel difficilis recuperationis, reus cogatur præstare cautionem, vel fructus ponantur sub sequestro. Joann. Faber in §. sed hodie, nu. 9, institut. de satisfact. Abb. in capite 2, nu. 16, versic. sed quandoquidem de sequestrat. possess. & fruct. Gail. observat. lib. 2, observat. 142, nu. 4, & observat. 148, n. 7. Marant. in prax. part. 6. nu. 188. tit. de appellat. Afflic. decis. 170, n. 3, versic. quia illa cautio, Rot. dec. 136, sub n. 3. dec. 326, nu. 2, & 3, part. 1, recent. dec. 155, sub n. 1, & 2. inter impressas post Modern. de manut. & in Siracusana Quartæ, 5. Junii 1593, coram bonæ mem. Gipsio; ubi quod hæc opinio nititur maximè æquitate; ut fructus possint restitui, ob viatoriam obtinendam.

Et in casu nostro inopia Iusti, evidens visa fuit, quia aliàs per sententiam in iudicium transfactam, obtinuit admitti ut ad beneficium c. Odoardus de solution. quod non nisi summè inopi conceditur, ut habetur in d. c. Odoardus, & notat ibi gloss. verb. non valentem, Barbof. n. 3. Mar. Ant. Genuen. in prax. Archiep. cur. Neapol. cap. 3, nu. 18. Covarr. resol. lib. 2, c. 1, num. 9.

Nec inopiam excludit certa quantitas annui redditus, quam Iudex in eadem sententia iusta servavit, ut solet, quia dum illa destinata fuerit pro necessariis alimentis, non præstat facultatem actori recuperandi fructus vineæ controversæ, quatenus à possessore consummatur ut in fortioribus terminis est text. in l. sciendus, ff. qui satisf. cog.

Ad Materiam de Alimentis Decis. XVIII.

DECISIO XVIII.

R. P. D. PZUTINGERO.

In causa Tiburtina Castri S. Angeli.

Veneris 29. Aprilis 1644.

SUMMARIUM.

- 1 Clausula ad corroborandum, non autem noviter disponendum, quando adjectæ censentur. Quoad dominium non operantur nisi clarè exprimentur, num. 18. Ad expressa restringuntur, num. 19.
- 2 Bona jurisdictionalia cum assensu alienari possunt.
- 3 Concessio subsequens ex præcedenti narrativa declaratur.
- 4 Dictiones, tam, & quàm, omnimodam equiparationem operantur. Unversales restringuntur ne sequatur absurdum, num. 21.
- 5 Dispositio generalis restringitur ex aliis verbis.
- 6 Domini jure agens non excluditur ex derogatione generali. Jure agens non excluditur ex derogatione litigiosi, num. 7.
- 8 Clausula, Juribus tertii salvis, subintelligitur.
- 9 Domini ejusdem rei duo, in solidum esse nequeunt.
- 10 Assensus Domini præsupponit Dominium in alienante.
- 11 Contractus nullus tertio non præjudicat.
- 12 Confirmatio præsupponit habilitatem in confirmato.
- 13 Instrumentum pignoris, concurrentibus administriculis, probat.
- 14 Pignus præsupponit dominium.
- 15 Veritas, & non suppositum, attendi debet.
- 16 Reintegratio ad possessionem, non arguit ad dominium.
- 17 Princeps quemquam ledere non præsumitur.
- 18 Dictio, altre, restringitur ad expressa.
- 19 Dotis titulus transfert dominium.
- 20 Subrogatio qualiter fiat.

Cum per binas decisiones 16. Junii 1641. & 7. Februarii 1642. in hac causa coram me, recedendo, à decis. coram bonæ memoriæ Cardinali Lancelloto, firmatum fuisset ad effectum recognitionis publicæ scripturæ, tempus litis non esse detrahendum, ac postea sub die 12. Maji 1642. Domini resolversent Instrumentum dationis in pignus Castri Sancti Angeli, à Joanne Jordano Ursino, pro scutis 25. millia Alphonsinæ Ursinæ, donec de suo credito dotis maternæ, ex dicti Castri fructibus sibi satisfaceret esse in forma probati; subsequenter 27. Junii ejusdem anni, dictum fuit Domino Duci Bracciani Jordani hæredi ad dictum Castrum dandam esse reintegregationem.

Verùm, quia Serenissimus Parmæ Dux causam habens ab Alphonsina, contra quem dictæ resolutiones fuerunt obtentæ, idem Castrum in solutum, certa inter eos, super antiqua lite Status Pallavicini, inita concordia, per litteras Apostolicas confirmata, dedit Dom. Marchioni Pallavicino, contra eundem Bracciani Dux iudicio expertus est, atque Marchione clausulas in litteris appositas obtinere contentende, sexies per me proposito super hoc dubio: Domini tandem

og. ubi Jaf. n. 3, Suar. lib. 1, tit. de los emplazamientos in princ. n. 27. pag. 741. Valasc. *consul. 66, n. 18, & seqq. & in specie Covarr. var. resol. lib. 2, cap. 10, n. 9. Carol. de Grass. de effect. Cleric. effect. 7, n. 67, & 68, prout nec relevat possessio alterius domus, quia ad eam probandam exhibetur solum locatio, & quæ absque perceptione pensionis locatoris, possessionem contra tertium non probat, cap. inter dilectos de fid. Instrum. Menoch. de retinen. remed. 3, n. 571, & conf. 1242, n. 5, Giovagn. conf. 8, n. 130. & seqq. lib. 1. Seraph. dec. 2. num. 2. dec. 896. nu. 2. Coccin. dec. 366, num. 2.*

Non obstat, quod hujusmodi cautio non fuerit petita initio iudicii, & ante litem contestatam, ut requiritur tradit Salust. Tiber. in prax. A. C. lib. 2, c. 23, n. 12, in fin. ea ratione, quia actus tacendo videtur agnovisse possessorem idoneum esse satisfactioni, & aliàs sibi imputare debet si non petita cautione cepit iudicium cum eo, qui non erat solvendo. Angel. in l. si ab arbitro per illum text. ff. qui satisf. cog. Hering. de fidejuss. c. 5, n. 41. Mert. vot. 100. num. 33.

Nam cessat obiectum, tum quia non probatur quòd tempore cepti Iudicii actor habuerit certam, & specificam scientiam sententiæ exto. obtentæ in vim cap. Odoardus: quo casu ex supervenientia scientia, potest quodcumque peti cautio ex Jaf. in d. l. si ab arbitro, nu. 5, ff. qui satisf. cog. Soccin. ibid. n. 5, & 17, Paris. conf. 99, n. 26, lib. 3. Menoch. de arbit. cas. 87, n. 17. Valasc. *consul. 66, num. 33.*

Tum etiam, quia condemnatio pro fructibus fuit modò, & non prius obtentæ; Ideoque cautio petita videtur cum primùm timeri potuit de consumptione, & per sententiam constituit de bono jure actoris, unde quicquid sit in aliis cautionibus respicientibus rem ipsam principaliter petitam, vel expensas, vel personam rei conventi, in quibus militare potest negligentia aliqua actoris, in petendo, & de quibus loquitur text. in auth. generaliter C. de Episc. & Cleric. l. 1. & tot. tit. ff. qui satisf. cog. quoad fructus concurrente timore dilapidationis, asseruationis peti potest, etiam post instantiam, ut ad litteram est text. in l. Imperatores, §. Iidem rescripserunt, ff. de appell. & in c. fin. de sequestr. possess. & fuit; quem desumptum esse ex d. l. Imperatore not. ibi gloss. verb. si dissipentur l. si cum dotem, sin autem ff. solut. matrim. l. Senatus-Consulto ff. de offic. Præs. Lancellot. de autent. lit. pendenti. c. 4. limit. 9, & de asseruatione post instantiam loquitur Rot. d. dec. 376. n. 2, p. 2, recent. & in d. Syracusana Quartæ, coram Gipsio.

Non obstat, quod asseruationes Iudicii recesserint ab aula, & de consuetudine reus non possit adstringi ad asseruationem ex allegatis in d. dec. 326, num. 4. Nam præterquam quòd istam consuetudinem procedere in cautionibus, & quas de jure præstare tenebatur actor, notat gloss. in §. sed hodie verb. nullam in fin. instit. de satisfact. ex supra allegat. decisionibus constat tam de jure, quam de consuetudine, esse locum asseruationi fructuum, quando subest iusta causa, quia nempe possessor non sit solvendo, non secus, ac si adest timor dilapidationis, quia in possessore existente non solvendo, paria sunt dilapidare, & in proprios usus convertere Rot. in d. Syracusana Quartæ, coram bon. mem. Gipsio.

Et ita &c.